

Shiraz-Beethoven.ir

برست:

۵	گفتار
۶	ش اول: آوازشناسی
۱۲	سیر و تحلیل بخش اول
۱۵	ش دوم: علامت ریع پرده
۲۰	سیر و تحلیل بخش دوم
۲۵	ش سوم: گام‌های ایرانی
۳۲	سیر و تحلیل بخش سوم
۳۵	ش چهارم: آوازها
۳۷	سیر و تحلیل بخش چهارم
۴۵	ش پنجم: سلسله سُری‌ها و کُرن‌ها
۶۱	سیر و تحلیل بخش پنجم
۶۵	ش ششم: نغمات دستگاه سور: آوازها
۷۷	سیر و تحلیل بخش ششم
۷۹	ش هفتم: تُن‌شناسی سور
۹۷	سیر و تحلیل بخش هفتم
۱۰۱	ش هشتم: دستگاه ماهور
۱۲۳	سیر و تحلیل بخش هشتم
۱۲۹	ش نهم: دستگاه همايون
۱۵۳	سیر و تحلیل بخش نهم

۱۵۷	بخش دهم: دستگاه چهارگاه
۱۷۳	تفسیر و تحلیل بخش دهم
۱۸۱	بخش یازدهم: دستگاه سه‌گاه
۱۹۲	تفسیر و تحلیل بخش یازدهم
۱۹۳	بخش دوازدهم: دستگاه نوا
۲۰۱	بخش سیزدهم: بیات اصفهان
۲۰۸	تفسیر و تحلیل بخش سیزدهم
۲۰۹	بخش چهاردهم: دستگاه راست پنجگاه
۲۱۷	تفسیر و تحلیل بخش چهاردهم
۲۲۲	خاتمه
۲۲۳	بخش پایانی: نظرات کلی نگارنده درباره این کتاب

Shiraz-Beethoven.ir

۴. تفسیر و تحلیل بخش چهارم:

۱۹- دستگاه به نظرِ ما مجموعه‌ای است نسبتاً بزرگ، متشکل از قطعه‌های موسیقایی کوچک‌ مستقل که ممکن است بعضی از آنها دارای نشانه‌های تغییردهنده «دی‌یز» (Sharp) «بمل» (Flat)، «سُری» (Sori) یا «کُرن» (Coron) بیشتر یا کمتر نسبت به صداهای دستگاهِ اصلی باشند، یا این که درجاتِ دیگری از آنها اهمیت بیشتری داشته و یا از درجاتِ دیگری شروع شوند. این قطعات «گوشه» نام دارند و هر یک از آنها با توجه به حالت و ویژگی‌شان (مانند گوشة حَزِين یا غَانِگِيز) یا محلی که متناسب به آن هستند (مانند اصفهان، عراق) و یا نام اشخاص (مانند حاجی‌حسنی، نصیرخانی، منصوری) و غیره نام‌گذاری شده‌اند. تمامی دستگاه‌ها با قطعه‌ای شروع می‌شوند که مقام اصلی آن دستگاه به شمار می‌رود و آن را «درآمد» می‌نامند. البته اغلب گوشه‌های هر دستگاه که در مقام دیگری هستند در پایان به همان مقام اصلی دستگاه بر می‌گردند یا به اصطلاح «فروود» می‌آیند و در پایان دستگاه نیز «مقام اصلی» باعث تمام شدن آن می‌شود.

این مسئله که گوشه و نامی در همان زمینه‌های معمولی برای مشقی دادن سینه به سینه ایجاد نموده و بر ردیفِ خود بیفزایند به تدریج از بین رفته و در مقابل به ترکیب قطعاتِ با مبتدا و خبر و سَجع و قافیه و جمله‌بندی صحیح می‌پردازند.

در هر سازی و مخصوصاً از همه بیشتر در سازهای آرشهای و مضرابی، برای نواختنِ دستگاهها و آوازها کوک‌های مختلفی وجود دارد که در آن کوک‌ها هم صدادهندگی ساز، بهتر و هم نوازنده‌گی سهول‌تر خواهد شد. این موضوع کاملاً به جای خود صحیح است و باید مورد توجه نوازنده باشد. چون دو سازِ مهمی که در ایران مأخذِ موسیقی ایرانی است، وی‌یُلُن^{۴۹} و تار است. ما در اینجا از هر یک از آنها کوک‌هایی که برای دستگاه شور معمول است تحت یک شماره جداگانه شرح می‌دهیم تا اگر نوازنده مایل بود، در تُنِ دیگری بنوازد خود او این انگاره‌ها را انتقال دهد:

کوک‌هایی که در وی‌یُلُن برای شور معمول و صدادهندگی خوبی دارند از این قرارند:

در شورِ «می» که مأخذ مثال‌های ماست و برای صوتِ متوسط مناسب است، ممکن است سیم سوم را نیز «می» کوک نمود که خیلی آسان‌تر است ولی از لحاظ دیگری فقیر خواهد شد زیرا سه سیم ساز یک نُت را به فاصلهٔ (اکتاو) می‌دهند. مثال ۷۳

Shiraz-Beethoven.ir

دستگاه همایون ۱۴۱

نفیر

مثال ۱۴۵

جامه گران

مثال ۱۴۶

عشق

مثال ۱۴۷

در «عشق» اگر بخواهیم بالاتر از سُل برویم لا و سی هر دو بِمُل می‌شوند و ایست آن پائین آمده روی «ر» خواهد بود. در واقع این گوشه مُقدمه‌ای است برای مُددگردی به شور به وسیله «غُرّآل» که در

زیر می‌آید: مثال ۱۴۸

بیات اصفهان ۲۰۵

مدگردی به پنجم برشو (نمایان)

مثال ۲۴۶

این نکات را دقت کنید:

۱- علامت سلاح (مايه‌نما) بیات اصفهان عبارت است از یک دسته سه‌تایی از علاماتِ عَرَضی (Accidental) که علامتِ نیم‌پرده فروشو (بِمُل یا بکار) در وسط افتاده و دو علامت ربع‌پرده در دو طرف آن قرار دارند همان طور که در قسمت فروشوها در تُن «می بِمُل» و در برشوها در تُن «می» در مثال‌ها با یک نیم‌دایره مشخص شده است.

۲- قاعدة پیدا کردن مایه و تُنیک آن است که با یک فاصله دوّم نیم‌بزرگ بالاتر از آخرین سُری و یک فاصله سوم نیم‌بزرگ بالاتر از آخرین گُرُن، تُنیک را خواهید یافت.

باید گفت که آواز بیات اصفهان بسیار فقیر است و جز چند گوشه که اغلب در آوازهای دیگر نیز آمده‌اند و در اینجا فقط شروع آنها